

1.

Ma van az utolsó nap. Már csak pár óra. Aztán vége. Bőgni viszont felesleges. Nincs szó semmilyen baltás gyilkosságról, meteoritbecsapódásról vagy járványról. Jóféle vég ez. A legtöbben már várják. Számolják a heteket, pakolgatják a bőröndjüket, és szandált vesznek. Nyári frizurát vágnak. Én is várom. Nagyon tuti lesz, mondom, és gyorsan kiszámolom, mennyi időről beszélünk.

Mindig is szerettem számolgatni. A napokat és a perceket. Hajgumikat, filctollakat, barátokat. Olyan, mint ha egyszer csak átkattanna valami bennem, és magától beindulna a számláló. Tizennégy lila ceruza van a toll-

tartómban, hiába a kék a kedvenc színem. A másodikról hatvannyolc lépcső visz le a hátsó udvarra, onnan pedig negyvenkét lépés az a ronda tábla az „Üdvözljük a Köves lakótelepen!” felirattal. Már több mint négyezer napot éltem. És hat lakásban laktam. Három városban, ahol öt különböző osztályba jártam. Eddig három olyan barátom volt, akinek a neve M-mel kezdődik. Már egyikükkel sem vagyok jóban, de az M azóta is a kedvenc betűm. Maria már csak ezért is tökéletesen illik a képbe.

Ha valaki megkérdezi, hány lépés a tornacsarnok az osztálytermünktől, azt is tudom. Most amúgy épp itt állok, a csarnok előtt, és a terem felé indulok. Lobog a zászló, forró az aszfalt. Mathilde és Regine a gimi kerítésének támaszkodik, mint aki alig várja, hogy oda járhasson. Azokkal lógnak, akikkel mindenki akar, sőt velük akar lógni mindenki. Csupa feszülős felső és hosszú hajzuhatag. Regine próbál lőni egy csoportszelfit, amin mind látszanak. Röhögcsélnek, jól elvannak.

Összeszorítom a számat, ahogy elmegyek mellettük. A legjobb, ha magamban számolok, gondolom, és épp elkapom Mathilde csücsörítését, mielőtt visszafordulna a többiekhez.

Markus a srácokkal lóg a zászló tövében. Piros póló van rajta, és már most barna a karja meg az arca. Tisz-tán hallom a nevetését, pedig hatvanlépésnyire vagyok

tőle. Igazából hangosan kéne számolnom, amikor elmegyek mellette, hogy lássa, létezem. Mondjuk, akkor én lennék a fura csaj. Maradjunk inkább csak az újnál.

A bejáratnál néhány lány álldogál az osztályból, és bocsiszemmel mered a hintákra. Johanne is ott van, széldzsekiben, meg sem kottyán neki a negyven fok, még a bukósisakját sem vette le. Valami cserkésztáborról beszélnek, ami a nyári szünet után lesz, már nagyon várják. Odamehetnék hozzájuk. Mehetnénk együtt a táborba. De inkább a zászlórúd és a gimfi felé húz a szívem, azokhoz, akik igazán fel tudnának emelni.

Szóval csak odaköszönök nekik, és beslisszolólok, mint mindig. Felmegyek az első emeletre, be az udvarra néző termünkbe. A terembe, ami mindig csak vár, némán.

Ahogy beállok az ablakba, hogy rálássak egy bizonyos zászlórúdra, kinyílik az ajtó, és bedugja rajta a fejét egy göndör hajú fiú.

– Helló!

Az ajtóból bámul, nem látszik belőle más, csak a feje. Soha nem láttam még korábban, nem tudom, mit akar itt. Mosolyog, hatalmas a szeme.

– Ez a 6. a, ugye?

Hátralép egyet, gyorsan becsukja az ajtót, és újra kinyitja. Biztosan megnézte a kiakasztott órarendet.

Bólintok. Eljövök az ablakból, és leülök a helyemre. Úgy csinállok, mint akinek nagyon fontos dolga akadt. Matatni kezdek a tolltartómban.

– Hogy hívnak? – kérdezi, ahogy mosolyogva befelé trappol.

Úgy néz körül, mint aki még nem látott tantermet. És mintha ez a terem annyira más vagy sokkal szebb lenne az átlagnál. Egyik kezében baseballsapka, a másikat zsebre vágja. Állatkertes a pólója, és fosszínű a rövidnadrágja, ami ráadásul úgy lóg rajta, mint ténen a gatyá. Vászonzcipőben van, zokni nélkül. Valamikor régen, olyan száz évvel ezelőtt fehér lehetett az is, mint a keze meg a lába. Rugóznak a fején a göndör fürtjei, akkor is, ha egy helyben áll.

– Ina a nevem – válaszolom.

– Az jó – vágja rá még az eddiginél is szélesebb mosollyal. Csámpás az első foga. – Engem Vilmernek hívnak.

Mást nem mond, csak bámul. Mintha arra várna, hogy beszéljünk. Mintha az én felelősségem lenne elkezdni. Persze megkérdezhetném, honnan jött, mit keres a termünkben, és hogy szereti-e az állatkertet meg a túl bő rövidgatyákat, de nem sikerül, mert becsöngetnek, és négy másodperccel később majd meg lehet süketülni a hangzavarban.

A fiú, akit Vilmernek hívnak, a terem végében nekidől a falnak. Nem úgy tűnik, hogy bárki is észreveszi, mindenki csak nevetgél, dumál és hülyéskedik. Mert ez az utolsó nap. Mindjárt vége. Három óra az osztályfőnökünkkel, Vigdisszel, és itt a nyári szünet.

2.

A nyári szünet ötvennégy nap. Megszámoltam a hűtőn lévő naptárban. Ötvennégy nap az ezerkétszázkilencvenhat óra. Az meg hetvenhétezer-hétszázhatvan perc. Hogy hány másodperc, azt még nem számoltam ki, de tuti sok. Talán több millió.

Szóval itt áll előttünk Vigdis, a 6. a utolsó napján. Halványsárga ruhát vett fel a jeles alkalomból, rendesen ki is sminkelte magát. Rózsaszínen csillog a szája, a haja gombaszerű kontyban gubbaszt a feje tetején.

– Sziasztok, kedves hatodikosaim, akik a mai nap után már nem lesztek hatodikosok – mondja ünnepé-

lyesen, és végignéz a termen, mint valami királynő, aki az alattvalóihoz szól.

Leveszi a szemüvegét, és a szájába dugja a szárát. Ezt amúgy nagyjából kétpercenként szokta csinálni. Amilyen gyakran szopogatja azt a szemüvegszárát, és amennyi rúzst ken magára, nem is csoda, hogy rózsaszín lenyomatok díszelgnek a füle mögött. Vigdis az osztályból sok mindenki szerint gáz. Utánozni szokták, ahogy csoszog, és cikizik a ruháit. De nem nagyon izgatja. Egyszer Markust rajtakapta, ahogy körbe-körbetotyog a teremben, és kotkodácsol, mint egy tyúk. Az ajtóból nézte, mire Markus eléggé elszégyellte magát, de Vigdis csak nevetett.

– Tudod ám, ki a tyúk! – mondta, és azzal a lendülettel kiment ügyelni a mellére feszülő, szűk láthatósági mellényében.

Most viszont a terem végébe mutat, mire mindenki hátrafordul, és ahogy meglátják a ciki ruhás ismeretlen fiút, beindul a sutyorgás. Ez az osztály nagyon kényes a ruhákra.

– Örülök, hogy el tudtál jönni – mondja Vigdis a fiúnak, akit Vilmernek hívnak. Mellélép, és magával cibálja a táblához. – Vendégünk van – jelenti be az osztálynak, miközben a srác vállára teszi a kezét. Sugárzik róla a büszkeség, mint aki épp egy újszülöttet mutat be

a családnak. – Ez a fiú itt, hölgyeim és uraim, ősztől veletek jár majd. Ma csak beköszön. – Aztán Vilmerhez hajol. – Mutatkozz be, kérlek!

– Vilmer vagyok – mondja az állatkertes pólós fiú tisztán és érthetően.

Néhányan kuncognak.

– Igen, igen – veszi át a szót Vigdis. – Vilmer most költözött a környékre. Merre is laktok?

– Trosteveien 30., F lépcsőház.

Mint valami kisgyerek, aki most tanulta meg a címet.

– Igen, igen – helyesel Vigdis megint. – De hiszen az a Köves lakótelep!

Erre még többen kuncogni kezdenek. Nem tudom, mi olyan vicces a Köves lakótelepen azonkívül, hogy Csövesnek szokták csúfolni, és hogy a ronda házak versenyén tutira fődíjas lenne.

– Ina is ott lakik – szólal meg egyszerre Vigdis, és felém mutat. – Járhattok majd együtt reggelente.

Bírom Vigdist, szerintem egész jó fej. De ezzel most kiverte a biztosítékot. Minek kell rám tukmálnia az állatkertes pólós fiút, csak mert ő is a Kövesen lakik? Minek beszél egyáltalán a Kövesről? Oké, hogy már év eleje óta próbál nekem barátokat szerezni. De olyan barátokra van szükségem, akik felemelnek, és

nem olyanokra, akik lehúznak. Márpedig ez a Vilmer egyértelműen a második csoportba tartozik.

Vigdis elengedi a táblától, valahova hátra ülteti.

Vilmer menet közben próbálja elkapni a tekintetemet, mintha már most legjobb barátok lennének. Csak mert közel lakunk egymáshoz, és mert tíz másodperccel előbb találkozott velem, mint a többiekkel. Elnéztek a másik irányba.

– Vigdis! Vigdis! – sipítja Mathilde nagy hadonászás közepette. Nem érdekli, hogy Vigdis még Vilmerrel van elfoglalva. – Mi lenne, ha mindenki elmondaná, hol fog nyaralni?

Úgy tűnik, népszerű az ötlet. Néhányan bekiabálják, hogy Mallorca, Amerika meg Franciaország.

Mathilde erre fontoskodva feláll, hogy rendre intse őket. Vigdis javasolni próbálja, hogy ne kelljen mindenkinek elmondania, de Mathilde olyan izgatott, hogy se lát, se hall.

– Tuva kezdi! – kiabálja, és az ablak mellett ülő lányra mutat az első padban.

Remeg a lábam, és kiszárad a szám. Tuva pedig mesél. Dél-Olaszországba megy három hétre. Amint a mondat végére ér, Mathilde Teodorra mutat Tuva mögött. Szóval hátrafelé haladunk. Tizenegy. A combomra engedem a kezemet, próbálok leplezni a reme-

gést. Tizenegy pad múlva jövök én. Teodor Horvátországba megy. Selma néhány hétre Spanyolországba. Simen, aki mögötte ül, Floridába. Jó hangosan mondja, mire többen is irigykedve felsóhajtanak. Una azzal indít, hogy bárcsak ő is olyan messzire mehetne, mint Florida, de most csak Dániába utaznak.

– De majd jövőre – teszi hozzá –, akkor négy hétre Thaiföldre megyünk.

Még hét pad. Mathiasék Rodoszon fognak nyaralni, Vildéék Dubajban. Mindenkinek van valami terve a nyárra, és mindenki el is akarja mondani a többieknek. Mindenki utazik. Külföldre. Ez az osztály nagyon szereti a külföldet. Múltkor azon versenyeztek, ki járt a legtöbb országban. Regine nyert huszónhéttel.

Vigdisre nézek, aztán magam elé a padra, és közben Mathildét hallgatom. Két hétig lesznek egy resortban Portugáliában. Én meg még csak azt sem tudom, mi az a resort. Mindenesetre jól hangzik. Mindjárt én jövök. Mindjárt be kell számolnom. A torkomban dobog a szívem.

– Ejha – mondja Vigdis –, itt aztán sokan mennek külföldre. Tudjátok, én mit fogok csinálni?

Már csak hárman vannak előttem, úgyhogy jó is, ha átveszi egy kicsit a szót, annyival tovább gondolkodhatok.

– Vettem egy erdei házikót. Egy tó partján. Az az én kis saját resortom. Ott leszek egész nyáron, és sokat fogok olvasni, meg finomakat enni. Jól hangzik, ugye?

Senki nem szól semmit. Néhányan bólogatnak, mások felhorkannak. Mintha Vigdis nyári terve ciki lenne. Ki a fene akar egy tó partján üldögélni az erdőben, és olvasni?!

Markus a következő. Kettővel előttem ül. Minden áldott nap több mint négy órán át nézem a hátát. Az elég sok perc egy tanévben. Úgy ismerem, mint a saját tenyeremet, pontosan tudom, hogyan rezzennek rajta az izmok köhögéskor vagy nevetéskor. Egyből észreveszem, ha Markusnak új pulcsija van. És legalább kétezer órát töltöttem már azzal, hogy gondolatban végigsimítottam a hátát, amit egyfolytában bámulok.

Markusék először a dél-norvégiai nyaralójukba mennek, már holnap. Aztán néhány hétre Spanyolországba. Ahogy ezt kimondja, Selma felé biccent.

– De leginkább Londont várom – teszi még hozzá. Gyorsan körbenéz, hogy tudjuk-e még követni. – Apával Chelsea-meccsre megyünk. Király lesz, mindketten nagy fanok vagyunk.

Elégedett vigyorral Julie felé fordul. Érzem, ahogy forrósodik az arcom, mint egy vízforraló. Julie mögött már én ülök. Szóval Markus majdnem rám néz. Csak

néhány centin múlik, hogy nem találkozik a tekintetünk.

Julie óvatosan indít, rekedtes a hangja. Lehet, hogy nem tud mit mondani, mert csak otthon fog ülni ötvennégy napig, és az égvilágon semmi nem történik majd vele? Á, tuti nem! Nyáron senki sem marad otthon.

Julie Ciprusra készül. Az anyjával. Aztán Franciaországba az apjával.

– Nem is baj, hogy elváltak – teszi hozzá elégedetten. – Így legalább kétszer mehetek külföldre.

Hátrafordul hozzám. Mindenki engem néz. Vigdis is. Senki meg sem mukkan. Szóval most rajtam a sor, hogy beszámoljak, hova megyek, mit csinálok a nyáron, milyen menő tervei vannak a családomnak. Egyre nagyobb az űr a számban, ahogy az izgatott arcokat figyelem. Nem jön a nyelvemre egyetlen szó sem. Néhány másodpercig némán tátogok, aztán megköszörülöm a torkomat, és végül sikerül halkán kipréselnem magamból, hogy:

– Nyáron – mondom, és Markusra nézek.

Ő is néz. Markus engem néz!

– Nyáron – ismétlem, és próbálom eldönteni, mi legyen. – Nyáron Délre megyek.

Vigdis mosolyogva bólint, Markus még mindig néz. Ahogyan mindenki más. Nem elég nekik ennyi.

– Már várom – teszem hozzá, és medencéket képelek magam elé csúszdákkal, meg napernyőket a végtelen, fehér homokos tengerparton. És a játszóházat, amiből persze már rég kinőttem.

– Fürdeni fogok, napozni és lazítani. Meg ilyen déli dolgokat csinálni. Sok hétig. Holnap reggel indulok.

Valaki kuncog. Igazából ketten is. Az utolsó előtti sorban, az ablaknál. Mathilde Reginéhez hajol, és a kezét a szája elé tartva odasúg neki valamit.

– Olyan ország nincs, hogy Dél – jelenti ki aztán Regine tudálékosan.

Ő a társelnök a diákönkormányzatban, és ügyvéd akar lenni, mint az anyja.

– Cikin hangzik.

Megint remegni kezd a lábam. És egy kicsit a bal karom is. Nem mehetnénk tovább? Nem akar valaki más beszélni?

– Szóval hova is mész, Ina, ha Délország nem létezik?

Folytatják a kuncogást, sőt mások is csatlakoznak. Aztán szerencsére Vigdis átveszi a szót:

– Teljesen természetes itt, Skandináviában azt mondani, hogy Dél, akkor is, ha az nem konkrét földrajzi hely. Így hívják, amikor valaki kicsit lejjebb megy a térképen nyaralni, pihenni és jól érezni magát, ahogyan Ina is.

Vigdis közben rám mutat. Elég idegesítő. Mintha a többiek szenilisek lennének, és már elfelejtették volna, ki utazik Délre.

– Vagyis Dél tulajdonképpen bárhol lehet – zárja le a témát.

Martéra néz, aki már folytatja is a kört. Hála az égnek! Elég volt Délből. Marte a hegyekbe készül, letekeri a rallarvegeni biciklitúrát. Patrickék három hétig kempingezni fognak Európában. Johanne a lofoteni nagyszüleit látogatja meg, Regine pedig Krétára megy, ami egy déli sziget. Rám néz, amikor azt mondja, déli, mintha egy háromévesnek vagy egy agyalágyultnak magyarázna.

– De előbb egy hétre Párizsba megyek shoppingolni – dicsekszik, és Mathilde felé fordul.

Miután mindenki sorra került, Vigdis haladna tovább, de hirtelen észreveszi az új fiút a terem végében.

– Te még nem meséltél, Vilmer. Tervezel valami izgalmasat a nyárra?

Az osztály hátrafordul.

– Én is Délre megyek – jelenti ki a srác, és rám mosolyog.

Ezt meg hogy érti?

– Nem, amúgy nem – folytatja Vilmer. – Otthon leszek. Apámnak nincs pénze, úgyhogy idén nem megyünk nyaralni.

Megrántja a vállát, és az osztályra néz. Persze kuncogás most is van. Valaki mindig kuncog.

– Leégnünk már úgysem kell, majd talán jövőre – teszi hozzá széles mosollyal.

Mintha teljesen rendben lenne, hogy nem megy sehová. Úgy néz ki, magát a szünetet várja, akkor is, ha végig otthon lesz. A csóró apjával. A Köves lakótelepen.

3.

– Van egy ötletem – mondja Vigdis, miután becsöngetnek a tanév utolsó órájára.

Olyan, mint egy izgága kölyökkutya, aki alig várja, hogy szabadon rohangálhasson az erdőben. Nagy izzadságfoltok díszelnek a hónalja alatt a sárga ruhán, és a melegben a haja is a homlokára tapad.

– Egy tanári lapban olvastam, szerintem szuper, próbáljuk ki! Vegyetek elő tollat, és mindjárt osztok ki mellé papírt.

Ahogy körbeszalad, erős parfümillat lengi be a termet. Nemsokára üres lap landol az asztalomon. Markus hátát figyelem. Mozdulatlanul ül, bal kezében a cetlivel.

– Írjátok fel a neveteket – folytatja Vigdis –, és soroljátok fel három dolgot, amit szeretnétek, hogy megtörténjen a nyári szünetben! – Elégedetten mosolyog, és összecsapja a kezét. – Álmodozni is ér ám – teszi hozzá nevetgélve. – Szóval ne csak olyasmit írjátok, amiről tudjátok, hogy meg fog történni, abban nincs semmi vicces. Gondoljátok valami örülségre! MerjeteK nagyot álmodni! Ha megvan, hajtsátok össze a papírokat egyszer, aztán még egyszer. – A saját cetlijén mutatja, hogyan kell. – A végén begyűjtöm őket. Itt lesznek a kosárban egész nyáron, a szünet után pedig visszakapjátok, hogy lássátok, tényleg megtörtént-e, amit szerettetek volna. Jól hangzik, nem?

Az osztály szorgosan körmölni kezd. Nem könnyű a feladat. Becsukom a szememet, hátha úgy jobban jönnek a gondolatok. Mit szeretnék, mi történjen? Teljesen üres a fejem, egyetlen álmom vagy kívánság sem jut eszembe. Ahogy kinyitom a szememet, Markus piros pólóját látom meg először. Hirtelen ötletem támad. Mosolyogva írni kezdek, és igyekszem eltakarni a lapot, nehogy valaki meglássa. Vigdis azt mondta, merjünk nagyot álmodni. Hát akkor tessék. Egészen addig álmodozom, amíg valaki meg nem kocogtatja a vállamat.

– Van egy tollad?

Az állatkertes pólós rugófej az.

– Nem hoztam magammal semmit – mondja akkora mosollyal, hogy kivillan a csámpás első foga. Nem tudom eldönteni, hogy tetszik-e, vagy rusnya. – Nem gondoltam, hogy kell, ha csak beköszönök.

Előhúzó a tolltartómból egy ceruzát, és odaadom neki. Mosollyal köszöni meg. Aztán vet egy pillantást a papíromra, és még jobban elmosolyodik. Gyorsan összehajtom a cetlit, mire visszaindul a helyére. Volt második és harmadik ötletem is, de Vilmer mindent kivert a fejemből. Naná hogy pont most kellett tollat kérnie, pont tőlem. Próbálok gondolkodni, de nem sokkal később Vigdis harmadszorra is szól, hogy adjuk be a cetliket. Gyorsan leírok valami örültséget, ami a bűdös életben nem fog megtörténni, összehajtom a papírt, és bedobom a többiek álmai és kívánságai közé. Vigdis magához szorítja a kosarat, mint valami kismacskát.

– Nem fogok beleolvasni, ígérem – nyugtat minket, és közben jóízűen nevetgél saját magán. Szerintem ő tartja az országos nevetgélési rekordot. – Majd ősszel meglátjuk, kivel mi történt a szünetben.

